

Kázání na Starý rok 2012, Huslenky

Žd 13, 14: Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.

I. *Na přelomu roků ...*

Milé sestry, milí bratři. Opět se ocitáme na přelomu roků, v poslední den Starého roku, v předvečer roku Nového. Je to poněkud zvláštní čas. Zatímco téměř kdykoliv jindy se zabýváme hlavně tím, co *zrovna* prožíváme, nyní jako by byl prostor přítomného času umenšen. A my se namísto toho, co právě je, zabýváme spíše tím, co bylo a co bude. Bilancujeme právě uplynulý rok a vyhlížíme - možná trochu s obavami - rok další.

Jaké to ohlížení a vyhlížení vlastně je? To samozřejmě vnímáme každý jinak. Někdo se ohlíží za uplynulým časem s bolestí, neboť minulý rok byl pro něj rokem těžkých zkoušek nebo i bolestných ztrát. A jiný naopak hledí na to co v minulém roce zažil s radostí. A podobné to je i při pohledu do budoucnosti. Někdo očekává Nový rok se strachem, jiný hledí do budoucnosti s větším optimismem.

Právě smutek a obavy je něco, co nalezneme – ačkoliv v různé míře - myslím u každého. Když se ohlížíme zpět, jsme vždy trochu smutní. Ten smutek může být spatý s velikou bolestí, ale také nemusí. S lehkým smutkem se ohlížíme i za věcmi dobrými a krásnými - neboť se už staly, už minuly, nebo už nejsou aktuální, nebo je prostě jen neprožíváme zrovna teď a je nám to líto ... A podobně - do budoucna se dívají asi všichni alespoň s mírnými obavami. Nikdo z nás totiž s určitostí neví, co přijde a co bude...

II. *„Lid je pouhá tráva ...“*

Za minulým se ohlíží a budoucí vyhlíží také prorok Izajáš (*Iz 40, 1 -11*). Obojí však shledává jako radostné. Ohlíží se za tím co bylo -a nebyly to pro Izrael zrovna lehké časy. Boží lid byl na dlouhou dobu zotročen, mnozí byli odvedeni do zajetí daleko od svých domovů, slavné svatostánky víry byly pobořeny. Ale přece Izajáš říká: *Potěšte můj lid!* Nebylo to lehké, ale už to skončilo. *Čas jeho služby se naplnil*, čas zkoušek minul, Co bylo - pominulo!

Izajáš vidí jako radostnou skutečnost, že věci pomíjí. Je to dobré, říká, protože všechno, co nás dnes trápí, jednou skončí. Však se ohledněte a uvidíte, kolik těžkých zkoušek jste už překonali.

Trochu méně potěšující je, že pomineme i my. Izajáš praví: **„Všechno tvorstvo je tráva, všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne.“**

Popravdě řečeno - asi už jsme slyšeli leckdy radostnější noviny, než tu, že se podobáme trávě, která tu nyní možná je, ale za okamžik už uschne a nebude. Přestože je to metafora celkem trefná.

Pro Izajáše je však radostné i toto. Neboť – ačkoliv všechny věci ve stvoření, včetně nás samotných, pomíjí, **slovo Boha našeho je stále na věky**. Tedy i Boží zaslíbení, která přináší naději i těm, kteří už žádnou naději nemají a žádné potěšující nové věci neočekávají.

III. *Město, které přijde...*

Díky těmto zaslíbením můžeme i my dnes očekávat to další, co přijde, přece jenom s jistou nadějí. Co však vlastně čekáme?

V textu dnešního kázání, ve verši z listu Židům (13,14), který byl vybrán Jednotou Bratrskou jako heslo nadcházejícího Nového roku 2013, se říká: **„zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.“**

To nám možná zní poněkud podivně. Proč bychom měli vyhlížet nějaké město? Zrovna my - co žijeme na valašském venkově a jsme zde celkem spokojeni. Do města se nám asi úplně nechce ...

A možná ještě podivnější, je slyšet, že *to město přijde*. Copak mohou městu narůst nožičky, aby se jen tak zvedlo a někam přišlo?

Městu samozřejmě nožičky narůst nemohou. Ono totiž to město, o kterém je řeč, nepřijde samo, ale s tím, se kterým přichází celé nebeské království. Město je jeho obrazem, resp. jedním z obrazů toho přicházejícího království. Obrazem do kterého by se naše paseky, chalupy a samoty příliš nehodili. Neboť - i když je nám tu dobře, pro to přicházející město je charakteristické, že v něm bude žít bezpočet lidí (viz *Jan 14,2*). A že to bude opravdová metropole, větší než všechny dnešní velkoměsta světa. A přitom tam nebude neklid a chaos jaký známe ze světových velkoměst, ale bude tam žít spousta lidí ve skutečném míru a pokoji, který bude na věky. A bude tam spousta nových setkání a shledání.

To neznamená, že bychom v tom městě museli nutně potkávat jenom nové lidi. Ale jde o to, že tam druhé potkáme nově. Možná tam znova potkáme své staré známé a blízké se kterými jsme se tu už museli prozatím rozloučit. A třeba i ty, se kterými jsme se nestihli zde na zemi rozloučit, anebo vůbec potkat...

Ale asi tam také potkáme ty, kterým se zde vyhýbáme, a raději bychom je už nikdy nepotkali. Protože možná i s nimi budeme prostor toho města sdílet. A tak bychom se možná měli snažit se s nimi raději usmířit, aby se nám to nebeské město nestalo třeba taky městem těsným. Což by bylo nepříjemné, protože nájem v něm máme zaplacen na věky.

IV. Příležitost k novým začátkům ...

Možná si říkáte - nebeské město, plné setkání -to je krásný obrat. Ale jak to souvisí s dnešním dnem a vyhlídkou k Novému roku, s našimi obavami a starostmi, které nás už tady a dnes?

Ono to však souvisí. Jde o to, že díky vyhlídce k tomu městu se nemusíme děsit výhledů krátkodobějších, ani zítřejšího dne. Nemusíme se toho děsit, protože zlé věci dneška pominou, zatímco to, co vyhlídíme, bude na věky.

A proto můžeme už beze strachu zkusit smysluplně využít svůj dnešní čas. Třeba jako příležitost k novým začátkům. Můžeme to zkusit znova a nově - s druhými lidmi, se sebou samými i se svým životem.

Bez zášti a bez neustálého vzpomínání na to staré.

Ve jménu toho, kdo za námi už přišel, aby vzal všechny naše bolesti a obavy na sebe.

Ve jménu toho, kdo za námi přichází, aby nám dával novou naději na každý den.

Ve jménu toho, kdo za námi znova přijde. A pak bude všechno nové.

Modlitba: Pane, dej nám navzdory všemu, co nás zde trápí, sílu začít znova. Dej ať už neklesáme pod břemena starých vin, ale snažíme se zažít nově, i s druhými. Dej, ať setkání s tebou nečekáme s obavou, ale s jistou nadějí. Amen